

Text: Luk 9:46-48 Läs texten först

Vi börjar dagens predikan med ett citat. Det får vara den viktigaste punkten i predikan idag.

”Gud kallar inte dem som är kvalificerade. Han kvalificerar dem som är kallade.”

Broder Andrew, Open Doors grundare

Begreppet nådens gåvor eller nådegåvor är egentligen lite missvisande. Det beror på ett översättningsproblem. Vissa ord i det svenska språket finns inte i plural, t.ex. mjölk eller smör. Man får formulera om för att få till plural, t.ex. smörsorter eller två liter mjölk. Så är det med ordet nåd. Det heter charis på grekiska och charismata i plural. När vi talar om olika nådegåvor så talar alltså grekiskan om olika nåd(plural).

Nådegåvorna handlar bl.a. om förmågor givna av Gud – alltså förmågor som vi inte kan skaffa eller öva oss till. Vi får dem av nåd. Alltså spelar det ingen roll hur vår mänskliga förmåga ser ut. I Bibeln kan vi läsa hur Gud t.o.m använder en åsna till att leda Guds folk. 4 Mos 22.

I dagens text kan vi läsa hur Jesus resonerar kring mänsklig storhet. *Den som är minst av er alla, han är stor.* I Guds rike värderas vi människor alltså på ett annat sätt än vad som görs i världen. Här har vi mycket att lära. Detta med störst och minst har inte bara med kristen tro att göra utan gäller egentligen hela Guds skapelse. Vi kan läsa i Femte Mosebok 7: *Det var inte för att ni var större än alla andra folk som Herren fäste sig vid er och utvalde er, ni var tvärtom mindre än alla andra folk. Utan det var därför att Herren älskade er och höll den ed som han hade gett era fäder som Herren förde er ut med stark hand och befriade dig ur träldomshuset, ur den egyptiske kungens hand, ur faraos hand.*

Vi ser alltså att Gud tänker på ett annat sätt än vi. Han valde Israel, inte för att de var ett härligt folk utan för att han ville förhärliga sig själv på detta lilla och bångstyriga folk. Så är det också i den kristna församlingen och för den kristne.

Men vi vet nog alla att i kyrkan (de flesta kyrkorna) tänker man inte så. Den som är stor i den här världen får också positioner i församlingen. Hur ofta ber vi och söker vi, kanske fastar, för att få tag på Guds vilja inför att välja personer till uppdrag? Men istället för att gräva ner mig i våra fel och brister, vill jag fokusera på att trots vår litenhet och mänskliga oförmåga så kan Gud använda oss.

Här kommer citatet ovan bra in i bilden: *”Gud kallar inte dem som är kvalificerade. Han kvalificerar dem som är kallade.”* Vågar vi säga ja till Gud och lägga oss själva i hans hand att göra vad han vill med oss? Vi anar nog att det är det rätta att göra, men hur ska det gå!?

Gud kallar vem han vill till vad han vill. Mose kallades till att leda ett folk ur slaveri till frihet och identitet men han var inte någon talare. Dessutom var han 80 år gammal.

Paul Cain var en känd tv-predikant i USA på 1900-talet. Han hade stor församling

och dagliga shower i tv. Så en dag tog Gud bort honom från arenan (hur vet jag inte). Hans mamma blev sjuk och han fick vara hemma och vårda sin mamma i 25 år. Därefter, vid 80 års ålder, gjorde Gud honom till profet. År 1990 fick jag se och höra honom på en konferens i Filadelfia i Stockholm.

David, en liten knatte, fick på Guds kallelse stå upp mot jätten Goliat.

Hur ser du på dig själv? Vi ska vara som barn för att komma in i Guds rike men det betyder inte att vi inte kan göra storverk för Gud i den här världen.

Står du till Guds förfogande? Får han röra vid dig? Är hans vilja överställd din vilja?

Vad har du för ursäkt inför Gud? Vad har du för GILTIG ursäkt inför Gud?

Ödmjukhet är ett honnörsord för alla människor men i synnerhet för de som tror på Jesus. Men att vara ödmjuk får inte blandas ihop med att inte vara någon. Att vara ödmjuk handlar inte om att inte synas men det handlar om att inte ge sig själv äran och det handlar om att inte armbåga sig fram i livet. Men när Gud kallar så bjuder ödmjukheten att säga ja. *Simon svarade: "Mästare, vi har arbetat hela natten och inte fått något. Men på ditt ord ska jag lägga ut näten."* Luk 5:5 På ditt ord, Jesus, eftersom du säger det, så vill jag gå, så vill jag göra.

Kanske är detta en förutsättning för vår församlings framtid, att vi börjar lyssna till Gud och göra det han säger. Inte "jag kan inte" eller "jag är för gammal" utan "ja, Herre, men du får leda och bistå med kraft".

Kunde det få vara ett gemensamt böneämne den här hösten, att Gud får komma till tals med oss på ett individuellt plan? Skulle vi kunna få ta några små försiktiga steg på en ny väg då vi får lita på Guds ledning?

Det vore fantastiskt.

"Gud kallar inte dem som är kvalificerade. Han kvalificerar dem som är kallade."